

Omul dincolo de sine (9)

de Slavomir ALMĂJAN

Privesc tumultul, dintr-o dată mai bogat în sufletul meu, dintr-o dată părtaş cu însăși lupta mea cu torentul curgerii implacabile de la va fi la a fost... Am desenat o linie imaginară de-a curmezișul torentului într-o încercare nouă de a-mi defini mediul, o curgere asemănătoare cu cea a râului în înclăștarea lui cu stânca.

Îmi părea că gândeam în pietre... În pietrele albe de calcar sau în pietrele lunii. Și dintr-o dată, neodihne noi precum coloana întinsă undeva în coapsele infinitului păreau a infiripa o mișcare timidă în pietrele rotunde întinse misterios pe malul râului. O mișcare... Apa râului, apă pur și simplu, într-o trecere implacabilă pare a-mi spune că undeva în adânc, în ideea de apă, există dorul după o altfel de mișcare, mișcarea din pietre. Există o lene, un somn în trecere, dar puterea adevărată se întruchipează și în rămânere. E atâta pace în a privi această frământare dintre mișcare și mișcare. Este atât de adâncă această pace în scurta mea solitudine încât simt că-mi privesc propria poveste istorisită într-o intimitate profundă între ceea ce sunt și ideea de mișcare din adânc, în esența apei sau a stâncii care străjulește malul.

Și totuși e mai mult în tumultul apei decât lenea de a te lăsa dus... Când privesc stânca și apa văd o altă dinamică. Există în acea trecere și rămânere o idee comună amândurora într-o expresie mult mai înaltă: libertatea. Da, ați înțeles perfect; li-ber-ta-tea. În clipa această am descoperit că dincolo de ceea ce aparent văd, există un ceva infinit mai adânc. Trecerea apei și rămânerea pietrelor se întrupează atât de perfect într-o, cu adevărat, libertate prin mișcare... Libertate pur și simplu!

Trecerea și rămânerea, două acțiuni într-o singură mișcare, revelează ochilor mei o dinamică din dincolo de timp și totuși atât de proaspătă. Cleștele stâncii din dreapta și a celei din stânga este de fapt un singur trup încremenit în ideea înclăștării. Și apoi apa...

Din când în când un păstrăv... Semn că apa e curată, puternic oxigenată de vârtoarea continuă a mișcării. Hmm... Energie în energie sau energie din energie? Sau poate că o lume cu totul nouă cu tot cu alaiul ei de mistere există, mai mult sau mai puțin vizibilă, în trupul acestei perpetue tensiuni dintre trecere și rămânere. Vedeți, apa și înclăștarea ei cu puterea de rămânere a stâncii produce libertatea, o libertate generatoare de viață, ea însăși generată de o altă tensiune perpetuă. Oxigenul din tumult, asprimea pietrelor de dedesupt și repeziciunea curgerii sunt precum cărămizile în zidire pentru păstrăvii râului și pentru susținerea lor în existență.

Priviți înclăștarea vieții cu torentul, păstrăvii mereu hăituiți de ispita plutirii în jos... Lupta lor împotriva acesteia este ea însăși factorul determinant în rămânerea lor în existență.

Privesc tumultul, dintr-o dată mai bogat în sufletul meu, dintr-o dată părtaş cu însăși lupta mea cu torentul curgerii implacabile de la va fi la a fost... Am desenat o linie imaginară de-a curmezișul torentului într-o încercare nouă de a-mi defini mediul, o curgere asemănătoare cu cea a râului în înclăștarea lui cu stânca.

Și, ca altădată, aceeași dureroasă concluzie: există doar stropul care vine și stropul care a trecut, prezentul continuând să-mi pară o iluzie, o entitate invizibilă, abstractă aproape. Și totuși, îmi ziceam, trebuie să existe o cale, un mijloc prin care să agățăm ceva palpabil de linia imaginară a prezentului, ceva care să rămână căci, dacă privesc apa, în tot efortul ei, rămânerea este tot dincolo de ea, este în stâncă. Această perspectivă a mea s-a schimbat într-un mod surprinzător. Da, Domnul a găsit cu cale să-mi vorbească printr-un păstrăv, pe când priveam torentul învolburat. Era ca o săgeată zburând parcă în susul apei, apoi tăind linia mea imaginară a prezentului înspre stropii de apă care vor veni. Da, păstrăvul din torent părea să-mi strige, tare și răspicat, că există ceva, chiar în fluidul apei care nu numai că se opune trecerii înpre rămânere ci se întrupează înspre o urcare dincolo de această, într-un triumf pe care numai viața în plinătatea ei îl poate exprima.

Suntem și noi torente, aparent luptători pentru o cauză pierdută de mult, disperați să agățăm câte ceva de prezent în vederea rămânării. Dar, precum stropii în torent, clipele trecerii noastre sunt mereu doar cele care vor veni și cele care au trecut... Doar întristarea neputinței pare să fie în

prezent. Privind însă în adânc, în adâncul meu, văd păstrăvii nădejdi, oxigenați de adierea divină a Duhului, urcând înspre clipa care va veni, și chiar dincolo de ea, unde chiar și ideea de trecere va fi străină.

Este atât de înălțător gândul că încleștarea noastră cu trecerea poate fi născătoare de viață, viață din viață, care nu numai că va împietri trecerea în citadele de rămânere dar va și despietri granițele fapturilor noastre într-un minunat dincolo, pentru care divinitatea ne-a așezat în linie de luptă.

Îmi amintesc Nera, un fel de Ozana al copilăriei mele, și mă întreb: există cineva, acolo, în momentele acestea, cineva care să deseneze o linie imaginară de-a curmezișul ei, cineva care, ca și mine, să-și vadă în cugerea ei povestea propriului său triumf?

Nr. 196/Septembrie 07